

Валентин Иванов
Кой си ти, синко?

Пръстите ми спират на два инча от клавиатурата. Докато си припомням номера, някой отзад изследва твърдостта на ребрата ми с лакът. От своя страна проверявам как са в това отношение пръстите на краката му. Изглежда не са особено добре, защото той изохква и полага сериозни усилия да ми каже нещо. Прекъсвам го като хлопвам вратата под носа му.

Случката ме развеселява, но това е нищо в сравнение с радостното откритие, което правя миг по-късно: пръстите ми самостоятелно са набрали шестнадесетцифрения код. Като за след четири години Отвъд никак не е лошо – там човек малко по малко губи формата си.

Време е да влизам. Главния не е на себе си. Толкова е нервиран, че на два пъти се опитва да намести несъществуващите си очила. Навик, останал му от времето, когато и той е бил Отвъд.

– Уйлям, на Земята ще идеш после. Дерек още не може да дойде на себе си, а с Тоби имаме контролна връзка след тридесет и шест часа. Човекът ще ни го намериш ти.

Тръгвам е силна дума за това, което ми предстои лично да извърша и слаба за онова, което действително ще се случи. Правя няколко крачки и заставам във фокуса на конвертора. Две наносекунди по-късно се намирам в самия център на пъстър многолюден пазар. Разноезичните разговори се смесват в колкочещ ромон, неразличим за ухото.

Законите на този свят са безпощадни – едва появил се в него и се превръщам в обект на интереса на шишкак търговец. По челото му се стичат едри капки пот, а пръстите му лъщят от мазнина. Защо понякога не обичам да излизам Отвъд?

Налага ми се да употребя доста ловкост, докато се мъча да се освободя от компанията на лавкаджията. Изглежда, че само ловкостта ми няма да е достатъчна. Е, той сам си го изпроси: поглеждам го с един от моите погледи, от който човек дълго и сериозно се замисля; понякога завинаги.

Изглежда търговецът не е свикнал да прави това, защото се вкаменява с протегнати напред ръце. Околните бързо се досещат, че в него се е вселила нечиста сила и се отдалечават така, като че ли тук току що се е разгерметизирал реликтов реактор. То си е така, а и аз нямам намерение да ги убеждавам в обратното. Защо да лъжа бедните хорица?

Според записите в меморатора на Дерек, човекът, който ни е необходим е наблизко. Шляя се между сергиите, като внимавам да не се задържам по-дълго никъде и да не се заглеждам в нищо. Тази тактика се оказва успешна – сравнително бързо и почти безпрепятствено стигам до

търсената уличка. Ориентирите съвпадат: порутен чердак, отсечен смокинов клон, две успуредни пукнатини в зида. Всичко е на мястото си.

Навлизам в дебрите на стария град и в цантъра на групичка раздърпани хлапета. Този необичаен кортеж ме съпровожда съвсем за малко – докато обясня на няколко от вратовете им, че няма да получат нищо друго, освен едно оздравително загряване.

Продължавам с по-големи крачки за да наваксам изгубеното време. Само че не е за дълго. Защото отсреща се носи с цялата си противна тежест моя стар познайник – лавкаджията. Първо се сещам за тривиалното обяснение, че това е друг човек, но не е. И все пак този не си спомня нищо за предишната ни среща.

Докато размишлявам над парадокса, забелязвам, че по улицата тичат хлапетиите, с които токущо се разделих. Носят големи парчета от някакво тукашно лакомство. Изглежда, че вратовете им добре са запомнили урока ми, защото малките разбоиници ме заобикалят на разстояние, доста по-голямо от една протегнатата ръка.

Втори парадокс, нещо зачестиха. Един възрастен и умен чичко някога ми казваше: ако срещнеш последователно едно и половина неща, които не разбираш, трябва да хванеш по-здраво дръжката на бластера. Или да изчезнаш – добавям сега аз от висотата на моите осемнадесет години Отвъд времето.

Само че докато го добавям, разпознавам нужния човек на няколко крачки пред мен. От целия му вид ме залива старческа немощ. Почти се удавам в нея.

– Кой си ти, синко?

Не успявам да отговоря. Човекът вече ме гледа с един от моите погледи. Замислям се за дълго и сериозно; може би завинаги.

КРАЙ

© Валентин Иванов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/884>]